

[Nostalgisia riekaleita](#)

21.11.2007 - 23:32

Joitakin kirjoja meillä luettiin riekaleiksi asti. Eräs niistä on **John Vernon Lordin** *Herra Keto ja hänen puutarhansa*, Wsoy (vuosi 1974 tai 1975, Mr. Mead and His Garden). Herra Ketoa ja hänen puutarhaansa piti kuulemma lukea aina, muu ei kelvannut. Lapset ovat lahjomatonta porukkaa, päätellen siitä, kuinka eräs tuntemani 4v. napero suhtautuu muumeihin yhtä järkkymättömällä vakaudella - niitä pitää nähdä, kuulla ja lukea. Ja hampaat pitää pestä 10 kertaa päivässä muumihammastahnalla, ja tahnaa pitää myös syödä. Hah.

Tässä kuva kirjasta Herra Keto ja hänen puutarhansa. Kuvassa on itse herra Keto. Hän vihaa etanoita, joita nyt on saanut riesakseen omaan kotipuutarhansa. Herra Keto saa etanoista pakkomielteen, hänen on *aivan pakko* päästä niistä eroon. Niin pakko, että hän ei osaa ajatella mitään muuta. Niin pakko, että Rouva Ketokin muuttaa jo eri osoitteeseen, koska hänellä menee hermo.

Herra Keto omisti puutarhamaan
ja hartaasti hoiteli kukkiaan.
Hän päivät pitkät tarhassa asteli,
siementä kylvi ja kitki ja kasteli.

Joka päivä hän kaivoi ja työssä hosui,
ja jos jokin etana tielleen osui,
hän heitti sen yli puutarhamuurin
- hän inhosi niitä niin perinjuurin.

Joka ainoa etana puutarhamaille
sai hänet huutamaan hullun lailla:
"Pois, niljaiset, nihkeät nilviäiset,
lysykuonot löttänät limapäiset!"

Herra Keto houkutteli lopulta etanat mansikoilla ja salaattilla pois puutarhasta kauas metsän siimekseen:

Ja somalla metsäaukiolla
oli etanain kovasti hauska olla.

Ne puiden katveisiin asettuivat
ja kiersivät paikat karut ja kuivat.

Kun herra Keto taas kotiin tuli,
hänen vaimonsa ihan hymyyn sulii,
ja naapurit hurraata huusivat tälle
etanoiden oivalle hävittäjälle.

Rouva Keto siis palaa kotiin sen jälkeen kun Herra Keto on päässyt etanoista eroon. Häppy end ja kaikkea sen sellaista. ;) Kirjaa luettiin meillä niin, että sen kannet ovat nyt riekailena.

Toinen rakastetuista kirjoista oli **Raul Roineen Suomen Kansan Suuri Satukirja**. Se on minulla vieläkin oman kotini hyllyssä, olen saanut sen joululahjaksi vuonna -81. Etusivulta, tosin nyt jo levinneestä musteesta, voi vielä jotenkuten lukea päivämäärän ja omistustekstin. Kovakantisen kirjan selkämys on riekaleina, sivut pysyvät jotenkuten yhdessä nidosten avulla. Muistan kuinka lukemaan opittuani vietin tuntikausia tämän kirjan parissa. Sen sivuilta aukeni kokonaisia maailmoita.

Rakastin tämän kirjan tekstejä ja kuvitusta. Hassua on se, että koska Raul Roine ja Rudolf Koivu eivät ole aivan tyypillisiä suomalaisia nimiä, luulin lapsena, että molemmat "sedät" ovat satuhenkilöitä. Että heitä ei ole oikeasti olemassakaan.

Riekaleet kertovat rakkaudesta.